

PAUL
AUSTER

Yalnızlığın
Keşfi

14. BASKI
ÇEVİRİ: İLKNUR ÖZDEMİR

♥ can
çağdaş

PAUL AUSTER
YALNIZLIĞIN
KEŞFİ

Can Çağdaş

Yalnızlığın Keşfi, Paul Auster

İngilizce aslından çeviren: İlknur Özdemir

The Invention of Solitude

© 1982, Paul Auster

© 1991, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 1991

14. basım: Haziran 2024, İstanbul

Bu kitabın 14. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Didem Bayındır

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

info@bpcmatbaacilik.com.tr

Tel: (0212) 549 53 83

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-3522-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAUL AUSTER
YALNIZLIĞIN
KEŞFİ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

İlknur Özdemir

♥can

Paul Auster'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Ay Sarayı</i> , 1991	<i>Brooklyn Çılgınlıkları</i> , 2007
<i>Son Şeyler Ülkesinde</i> , 1992	<i>Yazı Odasında Yolculuklar</i> , 2007
<i>Şans Müziği</i> , 1993	<i>Duvar Yazısı</i> , 2008
<i>Kırmızı Defter</i> , 1993	<i>Karanlıktaki Adam</i> , 2008
<i>Leviathan</i> , 1994	<i>Lulu Köprüde</i> , 2009
<i>Yükseklik Korkusu</i> , 1995	<i>Görünmeyen</i> , 2010
<i>Duman - Surat Mosmor</i> , 1998	<i>Sunset Park</i> , 2011
<i>Cebi Delik</i> , 1999	<i>Kış Günlüğü</i> , 2012
<i>Timbuktu</i> , 1999	<i>Şimdi ve Burada</i> (J.M. Coetzee ile birlikte), 2013
<i>Köşeye Kısırmak</i> , 2000	<i>İç Dünyamdan Notlar</i> , 2014
<i>Yanılsamalar Kitabı</i> , 2002	<i>Babamın Tanrı Olduğunu Sandım</i> (editör), 2015
<i>Kehanet Gecesi</i> , 2004	<i>4 3 2 1</i> , 2017
<i>Cam Kent</i> , 2004	<i>Baumgartner</i> , 2023
<i>Hayaletler</i> , 2004	
<i>Kilitli Oda</i> , 2004	

PAUL AUSTER, 1947'de ABD'nin New Jersey eyaletinde, Newark'ta doğdu. Daha 12 yaşındayken, önemli bir çevirmen olan amcasının kitaplarını okuyarak edebiyata büyük bir ilgi duymaya başladı. Columbia Üniversitesi'nde Fransız, İngiliz ve İtalyan edebiyatı okuduktan sonra dört yıl kadar Fransa'da yaşadı, Fransız yazarlardan çeviriler yaptı. 20. yüzyıl Fransız şiiri üstüne önemli bir antoloji hazırladı. İlk kez 1987'de *New York Üçlemesi* adlı yapıtıyla büyük ilgi gördü. Daha sonra *Ay Sarayı*, *Kehanet Gecesi*, *Köşeye Kısırmak*, *Son Şeyler Ülkesinde*, *Leviathan*, *Şans Müziği*, *Timbuktu*, *Yanılsamalar Kitabı*, *Yükseklik Korkusu*, *Brooklyn Çılgınlıkları*, *Yazı Odasında Yolculuklar*, *Karanlıktaki Adam* ve *Sunset Park* romanları, *Yalnızlığın Keşfi* adlı anı-romanı, *Kırmızı Defter* adlı öykü kitabı ve *Kış Günlüğü* adlı anı kitabı birbirini izledi. Auster, 2024'te New York'ta öldü.

İLKNUR ÖZDEMİR, İstanbul'da doğdu. İstanbul Alman Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nden mezun oldu. Almanca ve İngilizceden çok sayıda çeviri yaptı. Çevirilerinden bazıları; Paul Auster: *Yalnızlığın Keşfi*, *Yanılsamalar Kitabı*, *Kehanet Gecesi*, *New York Üçlemesi*; Bruno Schulz: *Tarçın Dükkânları*; J.M. Coetzee: *Utancı*, *Petersburg'lu Usta*; Heinrich Böll: *İrlanda Güncesi*; Michael Cunningham: *Saatler*; Arundhati Roy: *Küçük Şeylerin Tanrısı*; Günter Grass: *Yengeç Yürüyüşü*, *Soğanı Soyarken*; Stefan Zweig: *Amok Koşucusu*, *Günlükler*, *Yakan Sır*, *Korku*, *Mecburiyet*; Ian McEwan: *Cumartesi*, *Sahilde*, *Benim Gibi Makineler*; Ingeborg Bachmann-Paul Celan: *Kalp Zamanı*; Max Frisch: *Stiller*, *Montauk*; John Banville: *Mrs. Osmond*;

Hermann Hesse: *Klingsor'un Son Yazı*; Virginia Woolf: *Mrs. Dalloway*, *Kendine Ait Bir Oda*, *Dalgalar*, *Orlando*, *Deniz Feneri*, *Perde Arası*; Pascal Mercier: *Lizbon'a Gece Treni*; Franz Kafka: *Şato*, *Ceza Sömürgesi*, *Dava*, *Milena'ya Mektuplar*, *Dönüşüm*; Michael Ondaatje: *Savaş İşğri*; Toni Morrison: *Katran Bebek*; John Updike: *Bech Döndü*; Hanif Kureishi: *Gün Boyu Gece Yarısı*. Ayrıca *Senin Öykün Hangisi* adlı bir öykü kitabıyla *Nereden Çıktı Bu Çocuk* isimli bir çocuk romanı vardır.

İçindekiler

Görünmeyen Bir Adamın Portresi	11
Anı Kitabı	95

GÖRÜNMEYEN BİR ADAMIN PORTRESİ

“Doğruyu ararken beklenmedik şeylere
hazır ol, çünkü onu bulmak zordur,
bulunca da şaşırtıcıdır.”

HERAKLEİTOS

Bir gün yaşam vardır. Bir adam, örneğin, sağlığı yerinde, yaşlı bile değil, hiç hastalık geçirmemiş. Her şey eskiden olduğu gibi, bundan sonra hep olacağı gibi. Kimsenin işine karışmadan, yalnızca kendisini bekleyen yaşamı düşünerek bir günden ötekine geçer bu adam. Sonra, ansızın, ölüm geliverir. Adam yavaşça iç geçirir, oturduğu yere yığılır; işte bu ölümdür. Ölümün bu apansız gelişi düşünmeye yer bırakmaz, zihnin avutucu bir söz arayıp bulmasına fırsat tanımaz. Ölümle baş başayızdır, kendi ölümlülüğümüzün indirgenmez gerçeğiyle. Uzun bir hastalıktan sonra gelen ölümü çaresiz kabul edebiliriz. Kaza sonucu ölümü bile yazgıya yükleyebiliriz. Ama bir insanın, görünürde hiçbir neden olmadan, yalnızca insan olduğu için ölmesi, bizi yaşamla ölüm arasındaki o görünmez sınıra o denli yaklaştırır ki, artık hangi tarafta olduğumuzu kestiremeyiz. Yaşam ölüme dönüşür, sanki bu ölüm, öteden beri bu yaşama sahip olmuş gibi. Hiç uyarılmadan ölmek. Şu anlamda: Yaşam durur. Yaşam her an durabilir.

Babamın ölüm haberini üç hafta önce aldım. Pazar sabahıydı, mutfakta küçük oğlum Daniel'e kahvaltı hazırlıyordum. Yukarıda karım hâlâ örtülerin altında sıca-

cık yatıyor, fazladan birkaç saat uykunun keyfini çıkarıyordu. Kırılık yerlerde kış: Sessizlik, odun dumanı ve beyazlıktan oluşan bir dünya. Kafam bir gece önce yazmakta olduğum parçayla ilgili düşüncelerle doluydu, öğleden sonra olsa da işimi sürdürebilsem diyordum. Sonra telefon çaldı. Can sıkıcı bir şey olduğunu hemen anladım. Bekletilemeyecek bir haber olmadığı sürece pazar sabahı sekizde hiç kimse telefon etmez. Bekletilemeyecek haber de her zaman kötü haberdir.

Aklıma bir tek yüceltici düşünce bile gelmiyordu.

Valizlerimizi toplayıp üç saat sürecek New Jersey yolculuğuna çıkmadan önce bile, babam konusunda yazmam gerekeceğini biliyordum. Kafamda ne bir tasarı ne de bunun ne anlama geldiği konusunda bir düşünce vardı. Böyle bir karar aldığımı bile anımsayamıyorum. Haberi aldığım anda bana kendini kabul ettirmeye başlayan bir kesinlik, bir yükümlülük olarak karşıma dikildi. Şöyle düşündüm: Babam öldü. Hemen davranmazsam, bütün yaşamı da kendisiyle birlikte silinip gidecek.

Şimdi, üç hafta gibi kısa bir süre sonra bile geriye baktığımda, göstermiş olduğum bu tepkiyi oldukça garip buluyorum. Hep ölümün beni uyuşturacağını, acıdan hiçbir şey yapamayacağımı düşünmüştüm. Şimdi ölüm gerçekleştiğindeyse, hiç gözyaşı dökmüyor, çevremde dünyanın yıkıldığı duygusuna kapılmıyordum. Tuhaftı, ama ansızın gelmiş olmasına karşın, bu ölümü kabullenmeye şaşılacak derecede hazırdım. Beni rahatsız eden başka bir şeydi, ölümle ya da benim ölüme gösterdiğim tepkiyle ilgili olmayan bir şey: Babamın arkasında hiçbir iz bırakmamış olduğunu fark etmiştim.

Ne karısı, ne kendisine bağımlı olan bir ailesi ne de yokluğuyla yaşamı değişecek bir kimsesi vardı. Birbirinden kopmuş eski arkadaşların haberi aldıklarında duy-

dukları kısa bir şaşkınlık, dostlarını kaybetmiş oldukları gerçeğinden çok, ölümün nasıl da aklına estiğince geldiğini düşünmek, ardından gelen kısa bir yas dönemi ve sonra hiç. Sonunda da babam sanki hiç yaşamamış gibi olacaktı.

Zaten ölümünden önce de yoktu, ona en yakın olan kişiler, çok önceden bu yokluğu kabul etmeyi öğrenmişlerdi, bu yokluğun onun varlığının temel niteliği olduğunu. Şimdi ölmüş olduğuna göre de, onun sonsuza dek yok olduğu gerçeğini insanların sindirmesi güç olmayacaktı. Yaşama biçimi, insanları ölümüne hazırlamıştı –bir çeşit önceden sezinlenen ölüm olmuştu onunkisi– onu anımsayanlar olacaksa bile, belli belirsiz, ancak belli belirsiz bir anımsama olacaktı bu.

Bir nesneye, bir kişiye ya da bir düşünceye tutku beslemeyen, kendini hiçbir koşul altında açığa vuramayan ya da vurmak istemeyen yapısıyla yaşamdan uzak kalmayı, olayların heyecanına kapılmamayı başarmıştı. Yemek yiyor, işe gidiyor, arkadaş ediniyor, tenis oynuyor, ama bütün bunları yaparken yine de orada olmuyordu. En derinlikli, en değişmez anlamıyla görünmeyen bir adamdı o. Başkalarına görünmeyen, büyük bir olasılıkla kendine de görünmeyen. O yaşıyorken, onu arayıp ortada olmayan bir babayı bulmak için uğraşıtıysam, öldükten sonra da bu arayışı sürdürmem gerekiyormuş kanısındaydım. Ölüm hiçbir şeyi değiştirmede. Tek fark, artık zamanımın olmaması.

On beş yıl yalnız yaşamıştı; insanlara karşı bağışıklığı varmışçasına içini göstermeden ve bildiğinden şaşmadan. Boşlukta yer tutan bir insan gibi değildi, daha çok içine sızılması olanaksız insan biçiminde bir boşluk parçası. Çevresindeki dünya ona çarpıp geri dönüyor, vurup parçalıyor, bazen de ona yapışıp kalıyordu – ama asla onun içine sızamıyordu. On beş yıl boyunca koskoca-

man bir evde tek başına oturdu, ölümü de bu evde oldu.

Kısa bir süre o evde ailece oturmuştuk – babam, annem, kız kardeşim ve ben. Annemle babam boşandıktan sonra hepimizin yolu ayrıldı: Annem yeni bir yaşama başladı, ben üniversiteye gittim, kız kardeşimse okula gidene kadar annemin yanında kaldı. Yalnız babam evde oturmayı sürdürdü. Boşanma anlaşmasında annemin de evde payı olduğunu ve ev satılırsa satış gelirinin yarısının ona verileceğini gösteren bir hüküm bulunduğundan (babam evi bu nedenle satmak istemiyordu) ya da yaşamını değiştirmeyi gizliden gizliye yadsıdığı için (boşanmanın kendisinin üzerinde engelleyemediği birtakım etkilerini çevresine belli etmemek için) ya da yalnızca tembellikten, harekete geçmesini önleyen bir tür duygusal uyuşukluk yüzünden, altı yedi kişiyi barındırabilecek o evde kalıp yaşamayı sürdürdü.

Etkileyici bir yerdi ev: Eski ve sağlamdı, Tudor dönemi tarzındaydı, kurşun camlı pencereleri, kayağantaşla kaplanmış bir çatısı vardı, saray odası gibi de odaları. Bu evin alınması annemle babam için büyük bir adım, çoğalan servetlerinin bir simgesi olmuştu. Kentin en iyi semtiydi burası ve yaşamak için hoş bir yer olmamasına karşın (özellikle çocuklar açısından), saygınlığı sıkıcılığına üstün geliyordu. Yaşamının geri kalan kısmını o evde geçirmek durumunda kaldığı düşünülürse, babamın başlangıçta oraya taşınmaya karşı çıkmış olması, yazgının bir cilvesidir. Durmadan evin fiyatından yakınıyordu (sürekli bir konu olmuştu bu) ve sonunda yumuşadığında istemeye istemeye, huysuzlanarak yaptı bunu. Bu durumda bile evin parasını nakit ödedi. Tamamı bir kerede. Ne ipotek ne taksit. Yıl 1959'du, babamın işleri iyi gidiyordu.

Her zaman alışkanlıklarını koruyan biri olduğundan, işe sabah erkenden gider, bütün gün çalışıp didinir, sonra eve geldiği zaman, (o günlerde geç saatlere kadar çalış-

mıyordu) akşam yemeğinden önce kısa bir uyku çekerdi. Yeni evdeki ilk haftamızda, daha tam olarak taşınmadan önce, çok garip bir yanlışlık yapmıştı: İştten çıkınca yeni evimize geleceği yerde, yıllarca yapmış olduğu gibi, doğruca eski eve gitmiş, arabasını girişte park etmiş, arka kapıdan eve girmiş, merdivenleri çıkıp yatak odasına yönelmiş, orada yatağın üzerine uzanıp uyumuş. Eve dönüp de yatağında yabancı bir adamı uyuyor bulmanın evin yeni sahibesini nasıl şaşırttığını söylemek gereksiz. Masaldaki Altın Bukleli Kız'ın tersine babam fırlayıp kaçmamış. Sonunda her şey aydınlığa çıktı ve hepimiz bu olaya güldük. Bugün bile gülerim. Yine de bunun dokunaklı bir öykü olduğunu düşünmeden edemem. Bir adamın yanlışlıkla eski evine gitmesi başka şey, ama kanımca, evin içinde bir şeylerin değişmiş olduğunu görmemesi bambaşka bir şeydir. En yorgun ya da en dalgın zihinde bile salt hayvansal tepki gösteren bir köşe kalır. Evin eskisi gibi olmadığını görmemek, en azından anlamamak için insanın neredeyse bilinçsiz olması gerekir. Beckett'in bir oyunundaki kişinin dediği gibi: "Alışkanlık öldürücü bir şeydir." Zihin somut belirtilere tepki gösteremezse, duygusal belirtilerle karşı karşıya kalınca ne yapar?

O son on beş yıl boyunca evin içinde hemen hemen hiçbir şeyi değiştirmede babam. Ne bir eşya ekledi ne bir eşya çıkardı. Duvarlar aynı renkte kaldı, kapkacak yenilenmedi, annemin giysilerini bile atmayıp tavan arasındaki bir dolapta sakladı. Evin büyük olması, babamı içindeki eşyalarla ilgili bir karar alma zorunluluğundan kurtarıyordu. Amacı geçmişe bağlı kalmak, evi bir müze gibi saklamak değildi. Tam tersine, ne yaptığının bilincinde değilmiş gibi görünüyordu. Ona egemen olan kayıtsızlık, anılar değil; onca yıl o evde oturup kalmasına karşın, orada bir yabancı nasıl yaşarsa öyle yaşadı. Yıllar

geçtikçe evde daha az zaman geçirir oldu. Neredeyse bütün yemeklerini dışarıda yiyor, sosyal yaşantısını her gece dolu olacak biçimde ayarlıyor ve evi hemen hemen yalnızca yatacak bir yer olarak kullanıyordu. Birkaç yıl önce bir gün ona, bir önceki yıl yazılarımdan ve çevirilerimden ne kadar para kazandığımdan söz etmiştim (hangi ölçüye vurursanız vurun, çok düşük bir gelirdi bu, yine de daha önce elime geçenlerden fazlaydı), bana verdiği şakacı yanıt, kendisinin yalnızca dışarıda yemek yemek için bundan fazlasını harcadığı oldu. Önemli olan şu: Yaşadığı yer yaşamının merkezi değildi. Evi, durup dinlenmeyen, hiç demir atmayan yaşamının sayısız duvarlarından biriydi, ancak bir merkezinin olmayışı da babamı hep bir yabancı, kendi yaşamı içinde bir gezgin yapıyordu. Onun yerini saptamak olmayacak bir şey gibi gelirdi insana.

Yalnızca ihmal edilmişlik derecesi açısından olsa bile, bu ev benim için önem taşıyor; bu ihmalkârlık, başka türlü ulaşılamayan, kendini yalnızca bilinçsiz davranışın somut imgeleriyle dışa vuran bir ruhsal durumun belirtisiydi. Ev, babamın yaşamının bir eğretilemesine, iç dünyasının tam ve güvenilir bir betimine dönüşmüştü. Çünkü, derli toplu ve aşağı yukarı eskiden nasılsa öyle tutmasına karşın ev yavaş yavaş ve önlenemez bir biçimde çöküyordu. Babam düzenli biriydi, her şeyi her zaman yerine koyardı, ama hiçbir şeyle gerçekten ilgilenmez, hiçbir şeyi temizlemezdi. Özellikle seyrek olarak girdiği odalardaki eşyalar, ihmalciliğini gösteren toz ve örümcek ağlarıyla kaplıydı, mutfaktaki fırın yanıp kömür haline gelmiş yemeklerden öylesine kabuk bağlamıştı ki artık kurtarılma olanağı yoktu; dolapta raflarda bazen yıllardır duran, bayatlamış şeyler: böceklenmiş un paketleri, bayat krakerler, kaskatı bir kalıp haline dönüşmüş şeker torbaları, artık açılma olanağı olmayan şurup

şişeleri. Kendisine ne zaman yemek hazırlasa, hemen arkasından hiç aksatmamamacasına bulaşıkları yıkardı, ama asla sabun kullanmaz, yalnızca sudan geçirirdi onları, öyle ki, her fincanın, fincan tabağının, yemek tabağının üstü donuk bir yağ tabakasıyla kaplanmıştı. Evin öbür taraflarındaysa: Sürekli kapalı duran güneşlikler o kadar incelmışlerdi ki en hafif bir çekmeyle bile yırtılabiliyorlardı. Oradan buradan sızan sular mobilyaları lekeliyordu: Kalorifer hiç yeterli sıcaklık vermiyordu, duş da bozulmuştu. Ev döküntü bir görünüm almıştı, içine girerken insana sıkıntı basıyordu. Kör bir adamın evine girer gibi oluyordunuz. O evdeki yaşama tarzının ne kadar delice bir şey olduğunu sezen dostları ile ailesi, evi satın başka bir yere taşınması için onu sürekli zorluyorlardı. Ama o her zaman, düşüncesini belli etmeyen bir “Ben burada mutluyum” ya da “Ev benim hoşuma gidiyor”la onları atlatmayı başarıyordu. Yine de sonunda taşınmaya karar verdi. En sonunda. Ölümünden on gün önce yaptığımız son telefon görüşmesinde bana evin satıldığını, üç hafta sonra şubatın birinde teslim edeceğini söyledi. Evdeki eşyalar arasında kullanabileceğim şeyler olup olmadığını soruyordu, ben de ilk boş günümde karımı ve Daniel’i alıp onu ziyaret edeceğime söz verdim. Biz bunu yapma fırsatı bulamadan babam öldü.

Ölmüş bir adamın eşyalarıyla yüz yüze gelmekten daha korkunç bir şey olamayacağını öğrendim. Eşyalar cansız şeylerdir: Yalnızca kendilerinden yararlanan yaşamdaki işlevleriyle anlam kazanırlar. O yaşam sona erince, aynı kalsalar bile, yine de değişirler. Hem vardılar hem yoktular: Artık ait olmadıkları bir dünyada kalıp yaşamaya mahkûm olan somut hayaletlerdir. Örneğin, artık gelip kapıyı açamayacak bir adamın yeniden kullanması için sessizce bekleyen bir dolap dolusu giysi

için ne düşünülebilir ki? Ya da ağzına kadar iç çamaşırı ve çorapla dolu çekmecelerin içine gelişigüzel serpiştirilmiş prezervatif kutuları için? Banyoda duran ve hâlâ en son tıraşın sakal kırıntılarıyla dolu bir elektrikli tıraş makinesi için? Ya da deri bir yol çantasının içine gizlenmiş bir düzine boş saç boyası tüpü için? Kişinin ne görmek ne de bilmek istediği şeyler birden ortaya çıkar. Bütün bunlarda hem derin bir acı hem de dehşet uyandırıcı bir şey vardır. Kendi başlarına hiçbir anlamı yoktur bu eşyaların, sanki yok olmuş bir uygarlıktan arta kalmış kapkacak gibidirler. Ama yine de bir şeyler anlatırlar bize; salt birer nesne olarak değil, düşünce gücünün, bilinçliliğin kalıntıları, bir insanın kendisiyle ilgili kararlarını verirkenki yalnızlığının simgeleri olarak dururlar: saçını boyayıp boyamamak, bu ya da şu gömleği giymek, yaşamak ya da ölmek gibi. Ölüm gelince ne kadar boş olur bütün bunlar.

Çekmeceleri her açışında ya da başımı bir dolabın içine her uzatışında, oralara izinsiz giriyormuşum, bir insanın zihninin gizli köşelerini yağmalyormuşum duygusuna kapıldım. Her an babamın içeri girmesini, gözlerine inanamayarak bana bakmasını, ne yaptığını sanıyorsa sen, diye sormasını bekliyordum. Karşı koyamayışı hakça bir şey değilmiş gibi geliyordu bana. Onun gizliliğine girmeye hakkım yoktu.

Üzerinde “H. Limeburg-Her Tür Çöp Kutusu” yazılı bir kartvizitin arkasına aceleyle karalanmış bir telefon numarası. Annemle babamın 1946’da Niagara Şelalesi’nde geçirdikleri balayının fotoğrafları: insanı hiçbir zaman güldürmeyen o tuhaf resimlerden biri için poz vermek üzere bir boğanın üzerinde sinirli bir biçimde oturan annem ve ansızın, dünyanın hiçbir zaman, tarih öncesinde bile, gerçek olmadığını duyumsamak. Çekiçler, çiviler, yirmiden fazla tornavidayla dolu bir çekmece.

Paul Auster'dan ilginç bir anı roman. Kitabın "Görünmeyen Bir Adamin Portresi" başlıklı bölümünde, yazar, babasının ölümünden sonraki duygularını ve anılarını anlatıyor; ikinci bölüm olan "Anı Kitabı"ndaysa merceği bu defa kendi babalık konumuna odaklıyor. Kendinden ve gerçeklerden kaçıp var olmamayı seçen, düz ve yavan kişilikli bir baba ile onun karşısında, dünyayı sorgulayan ve onu kavramaya çalışan diğer bir baba, Paul Auster, romanın yaşamsal eksenini oluşturuyorlar.

Yazar, baba oğul söylencelerine yaptığı göndermelerle bu ilişkiyi yeniden irdelerken yaşam, ölüm, bellek, dil üzerine de kafa yoruyor, öykülemenin ve yazmanın doğasındaki müthiş yalnızlığa dikkat çekiyor.

#amerikanedebiyati #anıroman #babaoguliliskisi #yanilsama #gerçekarayışı
#kuşakçatışması #yaşamairadesi

